

A tökéletes vakációs olvasmány megérkezett.

egy nyári napfelkelte

*fine
selection*

SHARI LOW

S H A R I L O W

egy
nyári
napfelkelte

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Ezt a könyvet Caroline Riddingnek ajánlom, aki nemcsak hogy zseniális szerkesztő, de nagyszerű barát is. Töretlenül ösztönzi, inspirálja és támogatja a munkámat, ráadásul mindeközben rekordokat döntöget a türelmével, a megértésével és a kríziskezelési képességével, amelyet – még akaratomon kívül is – oly gyakran próbára teszek.

Nélküled nem születhetett volna meg ez a mű, és ha azt hiszed, az irántad érzett hálám egyszer majd megfakul, üzenem, hogy arra hiába vársz. Ahogy arra is, hogy ne a gintől várjam a gondjaink megoldását.

Ajánlom még a férfinépnek, Johnnak, Callannek és Bradnek, akik mindig megnevetettek, irdatlan mennyiségű teával látnak el, megpakolják a kekszes bödönt, és a kedvemért úgy tesznek, mintha lehetne még hinni a „Ha majd befejeztem a könyvet...” kezdetű mondataimnak.

Így, harminc regénnyel a hátunk mögött, ők már tudják, hogy mindig akad egy újabb történet, amely miatt ész nélkül verem majd a billentyűzetet, alig pár órával azután, hogy bepötyögtem: „Vége”.

Uraim! Kösz, hogy ti vagytok a legkirályabb fickók, akiket egy lestrapált, alulhidratált, csokimániás írónő csak kívánhat! Minden sejtemmel szeretlek titeket, örökké...

EGY LEVÉL SHARITÓL...

Drága olvasóim!

Nagyon szépen köszönöm mindenkinek, aki elolvasta az előző könyvemet, a One Day in Summert (Egy nyári nap margójára). Ugyanakkor azért is hálával tartozom, hogy az „Egy nap”-sorozat legújabb kötetének, az Egy nyári napfelkeltének is bizalmat szavaztatok.

A könyv cselekménye 2021. július 3-án zajlik, azonban a szemfűlesek észrevehetik, hogy nem említem az adott időszak egy fontos eseményét. Sokat rágódtam azon, vajon érintsem-e a Covid hatásait, majd a szerkesztőmmel is alaposan meghánytuk-vetettük a dolgokat, és végül a kihagyás mellett döntöttünk. A könyveim első számú célja mindig is a kapcsolatodás nyújtása volt, így szerettük volna, ha ezzel a történettel kicsit elterelhetnénk az olvasók figyelmét a járványról, amely mindannyiunk életét a feje tetejére állította.

Mindemellett szeretném megragadni az alkalmat, hogy a One Day in Summer után most ismét köszönetet mondjak mindenkinek, aki lelkiismeretes, önfeláldozó munkájával segített embertársain ebben a nehéz időszakban: az egészségügyi dolgozóknak, a tanároknak és az iskolai személyzetnek, a gondozóknak, akik vigyáztak gyermekeinkre, illetve idős és kiszolgáltatott honfitársainkra, a katonáknak, a bolti eladóknak, a csomagszállítóknak és kamionsofőröknek, a postai alkalmazottaknak, a hulladékészállítóknak, az önkormányzati tisztviselőknek, a vakcinát

kifejlesztő tudósoknak, a rendőröknek, a tűzoltóknak, a tömegközlekedési dolgozóknak, a segítségünkre siető önkénteseknek és szomszédoknak, valamint mindazoknak, akik valamilyen úton-módon segítettek nekünk a krízis átvészelésében. Rettenetes körülményekkel kellett szembenéznünk, de szerencsére emberi jószágban nem szűkölködtünk.

Most azokhoz szólok, akik borzasztó veszteségen vagy szívfájdalmon mentek keresztül: őszintén együttérzek Veletek. Nem létezik olyan bölcsesség, amely enyhítene a gyötrelmen, de szívből remélem, hogy mind találtok valamit az elkövetkező hetekben, hónapokban vagy épp években, ami újra megtanít titeket mosolyogni.

Remélem, a trilógia zárókötetete már egy kevésbé hektikus világba érkezik. Meglátjátok, minden jóra fordul...

Szeretettel:

Shari

MEGLEPETÉSEKKEL TELI NAP VIRRADT...

Maisie McTeerre, a 25 éves színészre, énekesre és előadóművészre, aki egy-egy felkérés közt az étkeztetés területén munkálkodik, hogy megtöltse üresedő bukszáját. Mióta faképnél hagyták az oltárnál, a pasikból, köszöni, nem kér.

Nathan Jacksonra, a 27 éves (tetszőlegesen választott szitokszó helye) exvőlegényre, aki felültette Maisie-t az esküvőjük napján.

Hope McTeerre, Maisie 23 éves kishúgára és egyben lakótársára, aki orvosgyakornokként épp a Glasgow-i Központi Kórház sürgősségi osztályán dolgozik.

Sissy Bane-re, Maisie 26 éves, nagyon is terhes legjobb barátnőjére, aki saját étkeztetési céget vezet: övé a Sántarépa. Amellett, hogy üzletasszony, Sissy még házas is – férje nem más, mint a birkatürelmű Cole.

Scott Bassettre, a 38 éves férfira, aki annak idején feleségül vette gyerekkori szerelmét, Kellyt. Az életközépi válság újra lánggra lobbantotta a férj zenei ambícióit, amelyekről anno kénytelen volt lemondani, ugyanis kiderült, hogy az akkor még csak 16 éves Kelly állapotos, majd világra hozta közös lányukat, Carnyt.

Kelly Bassettre, Scott 38 éves feleségére és Carny anyukájára. Az ingatlanügynökként tevékenykedő nő nehezen éli meg, hogy megürül a családi fészek.

Carny Bassettre, a 22 éves leendő díszlettervezőre. Nemrég kapta kézhez színháztudományból szerzett diplomáját, most pedig arra készül, hogy elhagyja Glasgow-t, és gyakornokként kezd Londonban.

Sonya Bassettre, Scott 58 éves, többnyire bűbájos, de alkalmanként ijesztő édesanyjára. Az asszony egyedül nevelte fel a fiát, így a krízishelyzetek neki meg sem kottyannak.

Carson Cookra, a Brit Királyi Légierő 38 éves mérnökére, egyben Scott legjobb cimborájára. Carson kedves és nagylelkű pasas, aki bár igazi férjalapanyag, szándékolta a szingliélet mellett teszi le a voksát.

Sabrina Smithre, Kelly 33 éves húgára, aki második házasságában végre megtalálta a boldogságot, a sztár-étteremtulajdonos férj, Rick Smith oldalán.

Rick Smithre, Kelly 40 esztendőös régi jó barátjára és expasijára, aki végleg maga mögött hagyta kicsapongó énjét, és feleségül vette Kelly kishúgát, Sabrinát.

Harriet Bassettre, a 80 éves özvegyre, aki 2020 márciusában veszítette el a férjét, Dennist. Az asszony túlélte minden rokonát, valamint az egész baráti körét, így nem maradt más számára, mint hogy a rá váró magányos éveken morfondírozzon.

Yvie Dantonra, a Glasgow-i Központi Kórház 32 éves őrangyalára. A geriátriai osztályon dolgozó ápolónő mindig ellágyul, ha Harrietről van szó.

The page features decorative black silhouettes of flowers and butterflies in the corners. In the top-left, a vine with several five-petaled flowers and a butterfly is visible. In the top-right, a butterfly is perched on a cluster of flowers. In the bottom-left, a butterfly is shown among various flowers and long, thin leaves. In the bottom-right, there are more flowers and leaves. The text is centered in the white space between these decorative elements.

2021. JÚLIUS 3., SZOMBAT

REGGEL 8 ÉS 10 ÓRA KÖZÖTT

MAISIE MCTEER

VALAHOL AZ ALVÁS ÉS AZ ÉBRENLÉT KÖZTI KÖDÖS FÁZISBAN Maisie következtetésre jutott: a hagyományos értelemben vett álmokhoz viszonyítva ez a mostani elég trágya volt. Se aranyló tengerpart, se türkizkék hullámok. Még egy félmeztelen Chris Hemsworth se, aki pofátlanul rövid fürdőgatyában várja őt a kétszemélyes napozóágyukon, kezében koktélt egyensúlyozva. Ezúttal Maisie-nek csak egy homályos kép jutott az exéről, Nathanről, amint épp elfut előle, miközben ő csak áll ott, talpig fehérben, és nézi, ahogy távolodik.

Na és az a zaj... Áu! A zaj! Valami olyan erőszakosan, hangosan és makacsul dübörgött, hogy a lánynak majd beszakadt a dobhártyája. Először azt hitte, rettegő, kétségbeesett szíve kalapál ennyire, de ahogy kezdett felocsúdni, a hang is egyre harsányabbá és tisztábbá vált... Bakker! Hát nem az ajtón dörömböltek?!

Maisie egy pillanatig nem mozdult, bízva abban, hogy majd a húga kinyitja, ám közben eszébe jutott, hogy Hope éjszakás műszakot vállalt a kórházban, így addigra még nem érhetett haza.

A dörömbölés folytatódott. Bárki is állt az ajtó előtt, úgy tűnt, egyhamar nem adja fel.

Maisie nagy morogva kikászálódott az ágyból, de abban a szent pillanatban meg is bánta, hiszen a falnak támasztott vasalódeszkában kellett megkapaszkodnia, hogy ki ne döntse a hirtelen rájövő szédülés. A francba... Nem kalkulált a másnaposság elkerülhetetlen következményeivel. Az az utolsó pohár Margarita lefekvés előtt már igazán nem kellett volna. Na meg az előző hat sem, ami az este folyamán gurult le. Mert hát egy baj van azzal, ha ivásnak adjuk a fejünket a kanapén heverészve, amikor egyedül a *Szex és New York* új részei tisztelnek meg minket a társaságukkal: nincs ott senki, aki megkérdőjelezze a spontán kibontakozó, egyszemélyes koktélparti helyénvalóságát.

Maisie falra tapasztott kézzel kitámolygott a bejárati ajtóhoz, de arca közben összerándult a szemgolyórepesztő decibelek dübörgésétől. Van olyan, hogy az agy gondol egyet, és egyszer csak felrobban? Mert ha igen, már csak pillanatok kérdése, és a krémszínű tapéta olyan trendi motívumokkal lesz kidekorálva, mint a szürkeállomány, a narancslikőr, a tequila és a lime-lé.

– Jól van, jól van! Hallom – tépte fel a lány az ajtót. Ám amint a szeme hozzászokott a vakító napfényhez, egész testében megdermedt, majd elfúló hangon feljajgatott: – Jézusom, Sissy! – A hirtelen nagyon is éber, tette kész Maisie nem győzött levegő után kapkodni, amikor tudatosult benne, hogy a legjobb barát nője áll a küszöb előtt, és ha ez még nem lett volna elég, kipirult arccal görnyedt a kilenc hónapos, ugrálólabda méretű, terhes pocakja fölé, miközben mindkét kézzel a térdébe kapaszkodott.

– Mennyi időbe telik... – pihegte Sissy – kinyitni egy... – újabb pihegés – retkes ajtót?!

– Ne haragudj! Gyere be! Mit segítsék? Már jön is a baba? Törülköző! Kelleni fog törülköző! – rikkantott fel Maisie, de nem volt, aki válaszoljon.

Barátnője egyre csak zihált, és minden egyes szusszanással elfújta magától egy fürtöt az átlapolt blúzáról leomló, lángvörös hajrengetegből.

– Nem, dehogy. Csak gyakorlunk.

– Most komolyan?

Sissy tekintetéből csak úgy sütött a csalódott értetlenkedés.

– Nem! Már hogy mondtam volna komolyan?! Basszus, remélem, a baba most nem hall minket! Tuti frászt kapna, ha megtudná, hogy a neki jutott felelősségteljes felnőttek egyike ilyen hülyeségeket kérdez!

– A vajúdjó nő Maisie-re emelte a tekintetét, de alighogy befogadta barátnője zilált megjelenését, a szeme megvetően összeszűkülött. – Hol aludtál az éjjel? Csak nem a rekettyésben?

Maisie ezúttal felháborodással kívánta elterelni a szót magáról:

– Szerinted ez a legmegfelelőbb pillanat az oltogatásra?! Gyorsan felkapom a táskámat, és meglátod, tíz perc múlva már a kórházban is leszünk!

A továbbra is a térdébe kapaszkodó Sissy erre csak megrázta a fejét.

– Ne, minden oké. Cole is itt van – mutatott hátrafelé, és ekkor végre Maisie is felfigyelt a kocsifelhajtó előtt parkoló Volvóra. Barátnője férje ott rostokolt a kormány mögött, ráadásul a szorongás addigra teljesen összerántotta a szemöldökét. A férfi kérdően a magasba lendítette a karját.

– Azt mondtam, maradjon a kocsiban, és le ne állítsa a motort – magyarázta Sissy.

– Jó, akkor megyek táska nélkül – javasolta Maisie, és ezzel egy időben elindult kifelé az ajtón, mit sem törődve azzal, hogy a szülőpajtik legtöbbször nem pizsamában és mezítlábasan szoktak belibegni, olyan kócos fejjel, mint amin elszabadult a gyepszellőztető.

– Ne! Várj még! – intette le Sissy. – Változott a terv. Ma más feladat van a számodra – mondta, mondat közben összerándulva.

Ennek hallatán Maisie-t elöntötte a rémület. Várandós barátnője katonás pontossággal osztotta be eme jeles nap menetrendjét. Még folyamatábrát is készített, amelyet aztán lelaminált, és Maisie hűtőjére ragasztott, hogy a leendő szülőpajti pontról pontra bemagolhassa a szerepével járó kötelezettségeket a szülés kezdetétől egészen a poronty megérkezéséig.

Mrs. Irányításmániás elrendelte, hogy amint elfolyik a magzatvize vagy elkezdődnek az összehúzóadásai, Cole abban a pillanatban kapja fel a kórházi táskát, amely már a terhesség negyedik hónapja óta megpakolva pihen a bejárati ajtó mellett. Ezután a leendő apuka beszáguld állapotos feleségével a Glasgow-i Központi Kórházba, természetesen a Maisie házát érintő útvonalon, hogy közben a lányt is becserkészhesse. A vajúdás korai szakaszában Maisie és Cole váltakozva töltik be a szülőpajti és az általános kiséítő szerepét (Sissy egyértelműen kijelentette, hogy a férjének semmi keresnivalója a déli féltekéje körül, ezért minden övön aluli ügyvitelért Maisie felel). Később viszont, amikor már közel a baba érkezése, a barátnő szépen visszavonul a váróba, hogy a „fejenként egy kísérő” szabálynak eleget téve, Sissy és Cole együtt üdvözölhessék elsőszülött gyermeküket.

A folyamatra egyetlen buborékjában sem szerepelt olyan bejegyzés, hogy Sissy egy szombat reggel nyolc órakor bekopogtat, és azzal sokkolja szerfelett másnapos barátnőjét – akinek a vére kilencven százaléka Margaritából áll –, hogy változott a terv. Mert ha létezett egyvalami, ami még Sissy ütemtervénel is jobban elborzasztotta Maisie-t, az az ütemtervben beállt utolsó perces változtatás volt. Abból semmi jó nem süllhetett ki.

– Megteszek bármit! Mire van szükséged? – *Légyszi, legyen valami könnyű! Mondjuk kérjen egy zsírszegény lattét. Vagy hogy visszaadjam a*

hőn szeretett, „Roppánó Cseresznye” ajakbalzsamját. Esetleg hogy vegyek egy csomag papírbugyit a déli féltekéjére.

– Helyettesítened kell a mai rendezvényen. Kerti parti lesz. Janice-t meg Jane-t már ráállítottam a pakolásra és a kakakészítésre, plusz felvettem vagy egy tucat alkalmi munkavállalót, hogy legyen, aki újratölti, majd eltakarítja a tányérokat. De kell még valaki, aki felügyel és a szervezőkkel egyeztetve levezényli a banzájt.

Amikor a két barátnő öt évvel azelőtt elvégezte a Színművészeti Főiskolát, Sissy kitalált magának egy B-tervet: ha minden kötél szakad, maximum elhelyezkedik az étkeztetésben. Na így került a képbe a Sántarépa. A diplomázásuk után egy évvel Maisie még mindig fülig bele volt esve a választott karrierjébe, még akkor is, ha csak egy munkát kapott meg, és az is egy elmeroggyant pantomimtörpe szerepére szólt. Sissy azonban addigra felismerte, hogy nem valami jó érzés pénzsűkében lenni, és hogy valószínűleg a stand-upos karrierjében várt átütő siker sem egy éjszaka alatt fog realizálódni, ezért átvette az enyhén szólva is rozsdás családi vállalkozást, aminél addigra már jó pár évet ledolgozott részmunkaidőben. Először átnevezte, majd beizzította a kegyetlenül hatásos eltökéltségét, és a csúcsra röpítette a céget. Sissyn keresztül Maisie-nek is jutott épp elég alkalmi, részmunkaidős műszak az évek során, így volt mivel elütni a színészmelók közti uborkaszegont. Sőt a Sántarépa még a lakbérbe is besegített, így Maisie és Hope megtarthatta a kertre nyíló, nyugat-glasgow-i kis lakását.

– De én a kórházban kellek. Tudod, a déli féltekédhez – hozta fel emlékeztetőleg Maisie, és a „déli félteke” említésekor sokatmondóan Sissy alsó fertálya felé biccentett. Maisie egyszerűen képtelen volt leplezni a csalódottságát. Hosszú hónapok óta várta már a kis csöppség

születését, ráadásul több okból. Egyrészt a baba beteljesíti azt a sok költői rizsát, mely szerint mind új napra, sőt új életre virradnak. De ami a legfontosabb, remélhetőleg Sissy mélységesen horrorisztikus, hormonok vezérelte hangulatingadozásainak is véget vet. Csak hogy egy példát említsünk, egy héttel azelőtt Maisie kénytelen volt lefegyezni barátnőjét, amikor az egy bagettet szegezett egy élcelődő futárfiú torkának.

– Tudom, és kellesz is, de a rendezvényen most nagyobb szükség van rád. És jórészt élvezni is fogod, megígérem. Ez most a mi brancsunknak lesz.

Pillanatnyi feszültsége ellenére Maisie felkuncogott:

– A mi brancsunknak?

Sissy bólintott.

– Színészpalánták. Most tartják a Glasgow-i Színművészeti Főiskola szemeszterzáró adománygyűjtését. Pár végzős hallgató szervezte. Amúgy meg a csaj, akivel egyeztettem, állítólag még ismer is téged...

– Hogy hívják?

– Ömm... Carny Bassettnek.

– Ja, igen! Carny aranyos lány. Párszor összefutottam vele, amikor besegítettem a sulis darabjaiknál. Nagyon megy neki a díszlettervezés – részletezte Maisie, és közben arra gondolt, talán mégsem lesz olyan rossz az a buli. Amikor épp nem volt felkérése, előfordult, hogy benézett a fősulira, és tartott pár workshopot a színház és a musical iránt érdeklődőknek. Ráadásul az utolsó pár iskolai darabnál még a színészgárda mentorálását is magára vállalta. Maisie-nek ez tökéletesen megérte, hisz időről időre részesedhetett a pályakezdő színészpalánták túláradó lelkesedéséből és tehetségéből, ami még a saját fásult cinizmusára is enyhítőleg hatott. Ez ügyben Carny is rengeteget segített, az tuti.

Maisie szívében felcsillant a lelkesedés szikrája, de azon nyomban ki is aludt, mert a lány rájött, hogy a bökkenő még várat magára.

– Ácsi! Mi az, hogy „jórészt” élvezni fogom? Van benne valami élvezhetetlen?

– Hát, izé... – kezdett bele dadogva Sissy. Tán úton volt a következő összehúzóadás? Vagy a szorongás ütött be ennyire? Esetleg az idegbénító fájdalomtól tompult be? Maisie-nek gyorsan leesett, hogy a hezitálás nem ezeknek volt betudható, hanem annak, hogy Sissy nem tudta, miként álljon elő a lehető legelvetemültebb baráti szívességgel.

– A Lomond House-nál lesz.

Maisie lelke nagyot nyekkent, majd kinyiffant. *Csak ott ne. Bárhol, csak ott ne.* Azóta nem járt ott, hogy...

– Neeeeee... – Kés. A szívben.

Ekkor Sissy a pocakjához kapott, és egy kevésbé meggyőző „Ááhhh!” kíséretében rögtön félbeszakította barátnője ellenkezését.

Maisie kérdően félredöntötte a fejét.

– Most komolyan összehúzóadást szimuláltál, csak hogy hass az érzelmeimre? – Tény, hogy Sissy jól színészkedett a fősulin, de ennyire még ő sem volt jó.

A terhes csajszi beismerően megrántotta a vállát.

– Aljas volt, tudom, de kétségbeestem! Nem hagyhatom cserben őket. Janice és Jane elboldogul az ételekkel, de akkor is kell egy karmester, és te vagy az utolsó reményem.

Mondandója második felére Sissy meggörnyedt, majd ismét fájdalmas „Ááhhh!”-zásban tört ki. Maisie-ben ekkor tudatosult, hogy ezt a csatát elvesztette. Kitérta a karját, barátnője pedig belecsimpaszkodott, amint atküzdötte magát egy újabb összehúzóadáson. Ezúttal egy igazin.

– Jól van, jól van. Csak lélegezz! Számíthatsz rám – adta be a derekát Maisie, s közben megrezzent az ujjperceibe nyilalló gyötrő fájdalomtól, amit a szuper-szorítóerőre szert tevő barátnője okozott.

Ekkor már a lehenngerlően jóképű Cole sem bírta tovább cérnával, így kiugrott az autóból, és rettegő arccal felsprintelt a kocsibeállón.

– Sissy, életem, induljunk! Gyere már! – könyörgött a férfi olyan türelmetlenül, mint aki arra vágyik a legkevésbé, hogy egy viktoriánus, kertkapcsolattal rendelkező kis lakás küszöbén köszöntse újszülött gyermekét, egy olyan lábtörlő előtt, amire az van írva: „Bújj be, és hozz bort!”

– Maisie, kérlek szépen – nyögte két sóhajtás között a fájdalomból felocsúdó nő. – Még a kölyköt is neked adom. Már ha nem tetszik a fizimiskája.

A váratlan fordulat, a rettentő szívesség és a porrá zúzott ujjpercek ellenére Maisie-ből feltört a nevetés.

– Jól van, megcsinálom, de a pulyát megtarthatjátok. Fizessetek inkább ginben meg ingyenpszichológusban.

– Óh, hála az égnek! Köszí, köszí, köszí! Már előre átküldtem a részleteket – ismerte be Sissy kissé bűnbánóan.

A két barátnő összeborult, és addig ölelte egymást, amíg Cole meg nem unta, és ki nem hámozta a feleségét Maisie karjai közül. A másnapos nő integetni próbált, de a keze nem engedelmeskedett, így csak egy gyenge intésre futotta tőle.

– Jól van, menjetek! Te meg ne izgulj, majd tartom a frontot. A buli után az első utam a kórházba vezet, szóval ha egy kicsit is számít neked a barátságunk, addig szépen összeszorítod a lábadat. Szeretlek titeket.

– Nem! Mi szeretünk téged! – kiáltott vissza a válla fölött Sissy, és közben a Volvo felé dőcögött. – Ja, és még egy tortát is el kell vinned az adománygyűjtésre! A kávéval együtt kell felszolgálni. Betettem a

raktár hűtőszekrényébe. Egy egyszintes piskótatortát keress! Ott lesz valahol a fűtyitorta mellett, amit a jövő hét csütörtöki lánybúcsúra készítettem be. Valahogy megéreztem, hogy beüt a krach.

– Egyszintes piskóta a fűtyitorta mellett. Vettem – harsogta Maisie kissé elkalandozva. Arra gondolt, hogy a szomszéd Mrs. McPherson azóta már biztos rózsafüzért szorongatva fohászkodik a lelke üdvösségéért.

Cole besegítette Sissyt az autóba, majd hátrébb tolatott a padkától, és olyat taposott a gázra, hogy a kerekek csikorgására még Vin Diesel gyomra is görcsbe rándult volna.

Maisie hátralépett, becsukta maga előtt az ajtót, és nekiütötte a fejét. Ekkor bevillant egy gondolat: talán pont ez a megoldás. Úgy még ő sem vezényelhet le egy kétszáz fős rendezvényt, ha közben agyrázkódással fekszik a kórházban. Ráadásul a szívét marcangoló fájdalomhoz képest egy kis eszméletvesztés meg se kottyán.

Milyen ironikus! Alig egy hete még meghallgatásra járt, mivel egy netflixes produkció, pontosabban egy Glasgow-ban játszódó bűnügyi sorozat főszerepére válogattak. A *The Clyde* elvileg hatalmas sikernek ígérkezik. Na nem mintha Maisie labdába rúghatott volna a kiválasztásnál, de akkor is. Milyen ironikus, hogy már a tulajdon élete is szappanoperába illő történetszálakat produkál! Még pár perc, és becsörtet a rég elveszett, gonosz ikertesója, hogy a lány helyébe lépjen. Végül is ki tartja vissza? Ha a gonosz ikertesónak van gyakorlata a vendéglátásban, és átvinné Maisie-től a délutáni rendezvényt, hát szabad a pálya.

Mégis mennyi esély volt arra, hogy így együtt álljanak a csillagok? Miért pont aznap reggel jött rá Sissyre a szülhetnék? Miért kellett munkaerőszükében lennie? És miért, óh, miért is kellett annak a partinak pont a Lomond House területén zajlania? A helyen, amely

megelevenítette Maisie rémálmaid, és amely már a puszta létezésével is vihart kavart a lány szívében.

Maisie egyik kérdésre sem tudta a választ. Abban az egyben viszont biztos volt, hogy ha a babát nem számolja, minden adott volt ahhoz, hogy megélje addigi élete második legrosszabb napját. Ugyanis eljött az idő, hogy visszatérjen oda, ahol élete szerelme egykor megkérte a kezét. Oda, ahol egybe akartak kelni. Oda, ahol két hónappal azelőtt csúnyán faképnél hagyták.

SCOTT BASSETT

SCOTT SZÍVE MAJD KIUGROTT A HELYÉRŐL, úgy kalapált, s eközben az összes pórusából folyt az izzadság. Jesszus, de fájt!

– Na mi lesz már, csak ennyi telik tőled?! Most komolyan? Kezdesz berozsdásodni, haver – élcelődött a 190 centis monstrum, aki pár pillanattal azelőtt a földre küldte a ziháló férfit. Az elmúlt egy órában kétszemélyes kosármeccs zajlott a garázs hátsó falára erősített gyűrűnél, amit anno 1998-ban Scott még karácsonyra kapott. Akkoriban ő akart lenni a második Michael Jordan. Most már azzal is beérte volna, ha ficam nélkül sikerül a hálóba küldenie a labdát.

A férfi szíve a fülében dobogott, és bár ez elnyomta a konyhán nyíló tolóajtó zörrenését, az azt követő vészjósoló kiáltással már nem járt sikerrel. Szerencsére Scott anyja Glasgow vonzáskörzetében lakott, egy Frewtown nevű kis faluban, azon belül is egy csendes, utcavégi, háromszobás házikóban. Akkor hétvégén még a legközelebbi szomszédjai sem voltak otthon, mert családlátogatásra mentek Fort Williambe, így senki sem pörölt a pattogó labda és a harsány kurjantás zaja miatt.

– Carson Cook, te nagy pupák! Ha megsebesíted a fiamat, ráadásul pont ma, az unokám partijának a napján, lesz nemulass! És garantálom, hogy nem fog tetszeni! – érkezett a fenyegetés Sonya Bassett-től, Scott

rettenthetetlen édesanyjától. Az asszony elcsúsztatta a konyhaajtót, majd a spatuláját szorongatva megállt a küszöb előtt. Rózsaszín bolyhos köntöse és hajcsavarói ellenére igencsak veszedelmes látványt nyújtott.

– 38 éves nagy lovak vagytok! Kinőttetek már ebből a bohóckodásból! Még a végén megsérültök itt nekem.

Scott kihasználta a figyelemelterelést, és talpra ugrott, majd egy zsákolással behúzta a győzelmet.

Eközben a Brit Királyi Légierő mérnöke, a rátermett, szuperfitt, kockahasvillantó Carson megrökönyödött, és visszaváltozott szégyenlős, kissé puffók, vörös üstökű kamasszá, aki legszívesebben elsúlylyedt volna szégyenében, mert a legjobb barátja anyukája leszidta őt.

– Elnézést, Mrs. B.! De ő kezdte!

A klasszikus kifogás hallatán mindhárman nevetésben törtek ki.

– Vagy úgy. No, a reggeli pár perc múlva asztalra kerül, úgyhogy zárjátok rövidre ezt az idétlenkedést. De előbb mosdjatok le a slagnál. Még az én spéci „amerikai gyapjúálom” gyertyáim sem bírnak ezzel az oroslánszaggal.

Carson felkapta a labdát, amely a zsákolás után a sövényben landolt.

– Komolyan mondom, ha az oroszok egyszer maguk mellé állítják az anyádat, a Nyugatnak kampó.

Scott fél kézzel átkarolta barátját, akivel már akkor is legjobb cim-bik voltak, amikor az általánosban pulcsival jelölték ki a focikaput.

– Milyen igaz! Igyekszünk jóra fordítani a szupererejét, de nem mindig sikerül. A múltkor például majdnem bemosott egyet a szkinhednek, aki beelőzte az áruházi pizzasaroknál. Csávókánk úgy megjegyed, hogy szerintem még azóta is ott kuporog valahol a zöldséges sor és a mirelit áruk között.

Carson öblös kacagása olyannyira ragályos volt, hogy már Scott arca is zsidbadni kezdett a sok mosolygástól. Ami a nyári reggeleket

illeti, pont így indul egy tökéletes nap. Mióta frissen érettségizett diákként elvette Kellyt, a férfi csak néhányszor aludt odahaza a gyerekkori otthonában. Mintha csak tegnap esküdtek volna, pedig a tizenhat éves korukban született gyermekük már a huszonkettőt is betöltötte, sőt le is diplomázott színháztudományból.

Scott elmondhatatlanul büszke volt, amikor Carnyt beválasztották egy londoni színház gyakornoki programjába mint díszlettervezőt. Így már az a parti is több volt mint pusztán jótekonyság egy olyan tanszék érdekében, amit a lánya négy éven át csodált – diplomaosztó buliként is funkcionált, ráadásul ürügyet adott egy utolsó nagy összeroffenésre még azelőtt, hogy Carny másnap kiköltözik. Értelem-szerűen szinte az egész pereputty hivatalos volt.

Scotték házában akkor épp nagy volt a tumultus, mert Kelly húga és sógora előző nap megérkezett, és azóta is náluk vendégeskedett. Ezért állt elő Kelly azzal az ötlettel, hogy talán jobb lenne, ha a férje és az ő cimborája élnének a lehetőséggel, és az anyósánál aludnának. Különben a B-terv az lett volna, hogy a 190 centis Carson jó szokásához híven ismét a háromszobás ikerház kanapéján csövezik. Kelly pipereszobává alakította a legkisebb hálót, és bár ott is volt egy kanapé, az méretben nem volt Carson-kompatibilis, így a férfi inkább a nappaliban aludt. Amikor rendesen besörözött, a dívány kényelme is remekül megfelelt neki, de a többi vendégre nézve nem lett volna szerencsés, ha tévzés előtt mindig át kell bukdácsolni egy melákon.

Másrészről így a fiúk is lehetőséget kaptak arra, hogy újraéljék azt a számtalan ottalvást, amikor Carson befoglalta Sonya vendégszobáját. A srácok képesek voltak egész napokat végigjátszani. Vagy kosaraztak (ami Carson játéka), vagy fociztak (ami Scott játéka), a kettejük közti rivalizálás pedig nagyobb fokon égett, mint Sonya haragja, amikor a fiúk nem mentek be időben uzsonnázni, vagy amikor egy rosszul

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

ú

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

irányzott labdával betörték a ház ablakát, esetleg a díjnyertes kerti törpe képét.

Scott beszaladt az anyja hálósobájából nyíló rózsaszín csempés fürdőbe, hogy a zuhanykabinban tusolhasson, így Carsonnak már csak a másik fürdőszobában lévő kád zuhanyfeje jutott. Scott még véletlenül sem szeretett volna ott fürödni, mivel a kádba vezető út igencsak nyaktörőnek bizonyult. Elég egy óvatlan mozdulat, és máris ezer meg egy gyertya, jó néhány tál pot-pourri és több tucat, utazás alatt begyűjtött szállodai sampon borul a mélybe. De még ha sikerül is bemászni, a zuhanyrózsa alatti guggolás tutira izomgörcssel zárul. Carson szerint még egy Typhoon vadászpülőbe is könnyebben megy a beszállás, mint abba a kádba.

Tíz perccel azután, hogy reggelizni invitálták őket, a fiúk előtt már halmokban gőzölgött a sült szalonna, a rántotta, a kolbász és a krump-
lis lepény – de annyi, hogy egy hadseregnek is elég lett volna. Az ét-
kezést még Sonya távoli dalolászása is megfűszerezte, hisz Patsy Cline
Crazy című számát dúdolta a másik szobában. Scott egyszer csak arra
lett figyelmes, hogy ő maga is dúdol. Nem hiába, ha az élete film lenne,
az anyja hőn szeretett countryzenéje biztosítaná az aláfestést. Hiszen
gitározni is amiatt kezdett el. De az is a countrysnak köszönhető, hogy
az 1990-es évek Oasis- és Blur-őrülete alatt, az indie lázadók és a rock
'n' roll aranykorában, a Robbie Williams-féle tigrises gatyamutogatás
közepette Scott megalapította a Daloló Cowboysipkákat, vagyis az
iskola valaha volt legcikisebb zenekarát. A banda olyan countryéne-
kesek dalait dolgozta fel, mint Tim McGraw és Garth Brooks, de sok
Conway Twittyt is játszott. A fellépéseikre többnyire csak Carson,
Kelly, Sonya és a többi bandatag családja jött el – kivéve a dobosét,
mert az *Islands in the Stream*ből készített feldolgozásuk miatt őt saj-
nos kitagadta az apja. Scott kamaszkorában hétvégi melót vállalt a